

**Φασούλης και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος δέκτος.**

Φ.—Γιὰ ἕξις καιρὸ πού θ'ἄλεξαν νὰ μὲ κρατοῦν κλεισιμένο τώρα πού κόσμο, Περικλῆ, κυττάζω φτερωμένο νὰ τρέγγη μ'μπρός 'στὸν Βασιλεῖα καὶ νὰ τὸν στεφανώνη μὲ τὴν ἀγάπη τὴν σωστή, πού θρόνους θεμελιώνει, τώρα πού σὰν Ἀνάστασις 'στὸ γένος ἀνατίλλει, πού καὶ τὰ Βασιλοπούλα τὰ μογχαναθρημένα ὁ Βασιλεῖας μὲ μὴν εὐχὴ μίς 'στὴ φωτιὰ τὰ στέλλει καὶ πηλαλοῦν γοργόποδα μὲ τάρματα ζωσμένα, καὶ σμίγει κόμος καὶ στρατὸς μὲ τὴν Κορῶν ἀντάμα καὶ κλαίει μάστιχ γύρω της μὲ τῆς χαρὰς τὸ κλάμμα.

Πού τὰ πάθη σιωποῦν
τῶν Ρωμηῶν τῶν θερμοαίμων,
καὶ τὰ τύμπανα κτυποῦν
ἰερετήρια πολέμων.

Πού σαλπίζει τὸ Κορδόνι
κ' ὄλο σάλπισμα ἀντηχεί,
κ' ἕνας πόθος μὰς ἐνόησι,
μὴ σκέψις, μὴ ψυχὴ.

Πού τῶν πόθων ἡ νεότης
πάλι 'στ' ἄρματα πετᾷ,
κ' ὁ λαὸς ὁ στρατιώτης
ἀλαλάζων χαίρετᾷ.

Πού τῆς δάφνης στήριε κλάδος
τόσων χρόνων στεναγμούς,
κ' ὄλ' ἡ πόλις τῆς Παλλάδος
ἀντηχεῖ μ' ἀλαλαγμούς.

Πού Τυρταίου ποιητοῦ
πολυδόξαστα κλαυθὴ
στρώνονται γιὰ τοῦ στρατοῦ
λεοντόκαρδα παιδιὰ.

Πού καὶ τούρναου τάστῆρι
νέο φῶς σκορπιζοῦν κάτω,
κ' ἄσπρα φθάνου περιστήρι
νίκης νὰ μὰς 'ποῦν μαντάτο.

Καὶ σηκώνεται τάσκερι
τίστον ἄγγελο νὰ 'θῆ,
καὶ χιονάτο περιστήρι
τίστομα λόγια τραγουδεῖ:

«Νίκη τούτη τὴν φορὰ,
νίκη κατάσκηρ προβαίνει
σὰν καὶ τάσπρα μου φτερά
καὶ θριαμβοῦς προσημαίνει.

»Νίκη νίκη τῶρ ἀνοίγει
τῆς Ἀπτίρου τὸν ναόν,

πού 'στὴν δόξαν καθωδῆγει
περιλάλητον λαόν.

»Ὡ κορίτσι λευκοφόρα,
πάρτε κἀλλη περισά,
καὶ δεχθῆτε τὴν μὲ δῶρα
καὶ μὲ κόνιτρα χρυσα.

»Βλέπετε τὴν 'στὸ πλευρὸ
νὰ καθίσῃ τῆς παλῆρας,
δώσετέ της τὸν σταυρὸ
καὶ κλωνάρι τῆς ἑλῆρας.

»Ἡ παλῆρα μὰς εἶναι Νίκη
κ' ἄλλο σύμβολο κρατεῖ,
κ' ἄλυσσίδων σπαθῶν κρῖκος
ὅπου σήμερα πατεῖ.

»Εἶν' ἐκεῖν' ἡ κορασιὰ
μὲ τὴν ἄσκηρ φορεσιὰ,
πού τὴν ἔχουν εἰς τὰ χεῖλη
μαῦροι σκλάβοι τόσα χρόνισ,
πού τὴν ἔψαλαν Αἰσχύλοι
καὶ τοῦ Μάρτη χειλιόνα.

»Εἶν' ἐκεῖν' ἡ κορασιὰ
μὲ τὴν ἄσκηρ φορεσιὰ,
πού βαρβάρους ἡμέρονοι
καὶ 'στὴν πέτρ' ἀποθάνοι
μὲ τὸ χίρι τοῦ Φειδία
χρυσελεφαντινὸ Δία.

»Εἶν' ἐκεῖνη πού σαλπίζει,
καὶ τὴν δόξαν τῶν αἰώνων
εἰς τὰ μάρμαρα σκαλίζει
ἀθανάτων Παρθενίων.

»Πού γελῶσα χαίρετᾷ
καὶ λαοὺς κ' αἰῶνας ὄλους,
κ' ἐκ τῶν Ἀθηνῶν πετᾷ
'στὴς Ἁγίας Σοφίας τοὺς θόλους.

»Εἶν' ἐκεῖν' ἡ γηγενής,
ὅπου σήμερα κυττάζει
τὸν σταυρὸ τῆς γαλιανῆς
σκλάβων χῶμα νὰ σκεπάσῃ.»

Γιὰ ἕξις καιρὸ πού θ'ἄλεξαν νὰ μὲ κρατοῦν κλεισιμένο τώρα πού λύνονται δεσὰ καὶ σπαθῶν ἄλυσσίδες, τώρα πού 'χαμογίλασι τὸ γένος τὸ καυμένο καὶ ξαναφουκτωσι σπαθῶν ἀστραφτεραιὰς λεπίδες, τώρα πού κἀθε τρέχῃλος λυγρὸν εἶν ὑποσπίρει, τώρα πού θάβηλα κ' ἰγὼ νὰ γίνω περιστήρι, νὰ κουβαλῶ μνημόματα, καὶ σὰν περιστῆρακι νὰ τρέγω μὴδ' 'στὸν Βασιλεῖα καὶ μὴδ' 'στὸν Θεωδωρῆκη, ἰδῶ κ' ἰκαὶ ν' ἀντιλαλῇ γοργὸν παιάνων μίλος, νὰ διαχεγίω τὸ κενὸν τὸ κούκουν σὰν βίλος,

Ὁ Περικλῆς κατ' ἐντολὴν τοῦ Φασουλῆ τοῦ πλάνου
ξυλοφορτῶναι δυνατὰ τὸν Πρέσβυ τοῦ Σουλτάνου.

φεύγω χωροφύλακας, νὰ φεύγω περιπόλους
μὲ γρήγορα φτερά,
βλέπω τὰ καράβια μας καὶ τὰς τορπιλοβόλους
'στῆς Κρήτης τὰ νερά,
χαίρω τὸν Πρίγκηπα, τὸν Γεώργιο τὸν ἀσίκη,
ποῦ λαχταρᾷ τὴν Νίκη,
'εἰς τὰ νευτόπουλα, δελφίνια ζηλεμμένα
καὶ παλληκάρια πρῶτα,
τὸ γύρω νὰ φαγγοβολῶν σὲ κύματ' ἀφρισμένα
Κανάρηδων μπουρλότα,
βλέπω καὶ τῶν Πρεσβευτῶν συχνὰ στραβοκουττάγματα
καὶ νὰ μ' ἐκεί κι' ἐδῶ,
αἰ δὸς τοῦ γιὰ τὰ σύνορα ν' ἀναχωροῦν συντάγματα
καὶ νὰ τὰ τραγουδῶ,
καὶ μὲ τὰ Φασουλάκια μου καὶ μὲ τὴν πάπια χίνα,
τὴν τλόγια Φασουλίνα,
κέρως νὰ ξεπροβοδῶ, καὶ μέσα 'στὴν ἀντάρα
τρίγω, νὰ ζητωκραυγῶ, καὶ ν' ἀμολᾶρω συμπάρα,
μὴν ἐξαψιν φρενῶν παντιέρας ν' ἀντικρύζω,
συγκινουμαι, νὰ γιλῶ, νὰ γαίρω, νὰ διακρύω,
ὀλιμπος νὰ φαντάζωμαι, ποῦ δὲν ἐξανακπῆγα,
προσφωνῶ γονατιστὸς τὸ μάρμαρο τοῦ Ρήγα,
μαρμαρίνις στῆθος τοῦ ν' ἀκούω νὰ κτυπᾷ,
βλέπω δόξιν φλάμπουρο τὸ ράσσο τοῦ παππῆ,

νὰ διανοίγουν οὐρανεὶ μὲ χρώματα σαπφείρων,
κι' ὁ νίκος Κωνσταντῖνος
μὲ τὰ σπαθιά τάληθινὰ βασιλικῶν μαρτύρων
νὰ ζῶνεται κι' ἐκεῖνος,
καὶ τῶν πατέρων νὰ φρουρῇ τὰς παρακαταθήκας,
καὶ τὸν στρατὸν νὰ προσφωνῇ προαναγγέλλων νίκας.
Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ 'στρίμωξαν κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ
τώρα ποῦ θάκανα κι' ἐγὼ φτερούγαις σὰν πουλί,
νὰ τρίγω μὲς 'στὸ βογγητό, 'στὸ κύμα ποῦ πεφλάζει,
χαρτιὰ νὰ πέφτουν Πρεσβευτῶν καὶ νόταις σὰν χαλάζει,
κι' ἐγὼ 'στὴν Κρήτη στίλλωντας ἀμείρητα φιλιὰ
ν' ἀφήσω μὲς 'στῆς νόταις των μὲ τὴν κουτσουλιά,
καὶ μὲ γιὰ πάντα, Περικλῆ, μ' αὐτοῦ νὰ ξεθιμάνω
κι' εἰς ὕψος ἀπροσπίλαστον ἀκούρατος νὰ φθάνω
μὲ τάχρηπροπεριτερα καὶ μὲ τοὺς πελαργούς,
μηδὲ στιγμῆ νὰ κάθωμαι κλειστὸς 'στὴν κάμαρά μου,
νὰ ξενοκτῶ μὲ Βασιλεῖς καὶ μὲ Πρωθυπουργούς
κι' εἰς μυστικὰ Συμβούλια νὰ γῶναι τὴν εὐρὰ μου,
ν' ἀρπάξω καὶ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ πάγχρυσον τὸ δόρυ,
νὰ 'δῶ τὸν Πρέσβυ τῆς Τουρκίας ποζάτο μὲ καστόρι,
καὶ τοῦ φρεσῶ τοῦ κρύψιμο σπουδαῖο νὰ τὸ κρίνω
κι' ἀπάνω 'στὸ καστόρι τοῦ καταπρακταίης νὰ δίνω.

Τὰ χιλιῶν σκληθὼν νὰ γελῶν
κι' οἱ Πρέσβυται νὰ πηλαλοῦν
στὸν πολυμάρτυ Θεωδωρῆ
κι' αὐτὸς νὰ κἀνν τὸν βαρῦ.

Νὰ πηλαλοῦν καὶ στὸν Σκουζέ
κι' αὐτὸς νὰ στέχη ντουῆρος,
καὶ νὰ τοὺς πέρην στὸ μῆξι
σὺν ἀπλωμάτης πύρρος.

Νὰ σαϊτεύη μὲ ματιαῖς
τοὺς Πρέσβεις πέρα πέρα,
καὶ ν' ἀπαντᾷ μὲ τρεῖς μυτιαῖς
οἱ καθεμὲς φουέρια.

Δὲν μὲ μίλει τὸ σκοτάδι, δὲν μὲ μίλ' ἡ φυλακῆ,
σοο ποῦ δὲν εἶμ' ἐκεῖ,
νὰ φωνάζω στὸν Λεβιῶν, τὸν Ἰαλασσινὸ Νικόλα,
αγεστὸ σου, Νικολὸ Ἐσφιρί, κι' ἔγινε λίσσα κι' ἔγινε μόλα.
Μίς στὰ μάτια σου κυττάζω ν' ἀγκυροβολοῦν ἀρμάδες,
ποῦ τῆς τρέμου Μουσουλμάνου,
τώρα πλέον τὰ καράβια δὲν κἀννίουν ἰδιομαδῆς
στου Φαλήρου τὸ λιμάνι.

Δὲν μὲ μίλει τὸ σκοτάδι, δὲν μὲ μίλ' ἡ φυλακῆ,
σοο ποῦ δὲν εἶμ' ἐκεῖ,
γῆ νὰ δῶ καὶ τὸν Σηολιόνακ, τὸν καλὸ μου τὸν κουμπάρου
μὲ τὸ πένα καὶ τὸ πάλχ, καὶ νὰ ριζῶ κι' ἕνα ρεμπέρ,
καὶ νὰ ψάλλω μὲ χορὴν
εὐγιγρὸν καὶ κοπιτάρου
καὶ εὐτὴς σπεύσουμιν ἀρματομαῖνοι
ἐκεῖ ποῦ θριαμβοῦς μὰς ἀναμῆνει,
ἐκεῖ ποῦ πόλεμος βροντοκτυπᾷ,
κι' Ἐλλήνες ψάλλωμιν ἄνδρα γενναῖον,
τὸν Θεωδωράκη μας, ἥρωα νῆον,
οὗτος ἐπῆλαιος... καὶ τὰ λοιπὰ.

Δὲν μὲ μίλει τὸ σκοτάδι, δὲν μὲ μίλ' ἡ φυλακῆ,
σοο ποῦ δὲν εἶμ' ἐκεῖ,
γῆ νὰ πάρω τὸν ἀέρα
καθὲ Πρέσβευτὸ σκληρῆν,
καὶ μὴ κόκκινη παντῆρα
νὰ κερρῶσω οἱ κοντάρι.
καὶ νὰ πῶ τὸ Θεωδωρῆ ἀξέστα βῆστα, Θεωδωρῆ,
καὶ μὴ κἀννης βῆμα πίσω σὺν τὸν Ἄγγλο Σωλοδουρῦ,
τώρα λάχανα δὲν τρώγει, τώρα πῆ δὲν κόβεις χίριχα,
μῆτε κουτουρῦ παρλάτα,
τώρα λιγρὸς προσιμῆναι τοῦ στρατοῦ τὰ περιστέρια
νὰ σοῦ φέρουν τὰ μαντάτα.
Κι' ἂν βαστάξῃς ὡς στὸ τέλος δλοῖ μας σκυροτὸ ἔμπροστὰ σου
θὰ φωνάζωμιν μὴ μῆρα αγεστὸ σου γέρο τοῦ Μωρῆ,
δόξα στ' ἄσπρα σου τὰ γίνετῃ, δόξα στὰ γεράματά σου,
μεγαλίνει τὸ Κορδόνι καὶ τὸ κύμα κι' ἡ στεριά. »
Μὰ κι' ἐγὼ, κύρ Θεωδωράκη, κἀννοτας ἔμπροσ σου τοῦμπα
θ' ἄλαλάζω αγεστὸ σου, γέρο, γεμῆ σου, Κορδοσκαλοῦμπα. »
Βῆστα βῆστα στῆς ἀντέραις... μὴ κἀννε παρακάλει,
μὴ τὸ χριὸς λημυρῆσης τῆς μεγαλῆς μας μητρὸς,
σοῦστειλαν ἀπὸ τὴν Κρήτη κι' ἔνα τόσο πορτοκάλι,
ποῦ μὲ πῆρουνε τὰ σάλιχα σὺν οἱ βῆλω νὰ τὸ τρέψ,
καὶ μὲ δᾶκρυα σου λίω « Κορδονάκι μου χρυσὸ,
μὴν τὸ χᾶψῃς δλο μόνος, δὸς κι' ἔμῃνα τὸ μισό. »

Γιὰ εἰς καιρὸ ποῦ ὄμειξαν νὰ μὴ μ' ἀφίνουν ἔξω
τώρα ποῦ ἔσκόπηκα κι' ἐγὼ στὸν Βασιλῆα νὰ τρέξω
καὶ νὰ τοῦ πῶ ἀγὶὰ κῦτταξ, γιλοῦν βουκὰ καὶ κἀμποι,
κι' ἡ ζῆλευτὴ Κορῶνα σου σὺν ἡλῆρος τώρα λάμπει,
κι' ἐγὼ ἔμπροστὰ σου προχωρῶ μὲ τοῦ Δαυιδὸ τὴν λύρα
νὰ σοῦ φερίσω, Βασιλῆα, τὸ Κούρου τὴν πορρῆρα.

« Τώρα μ' εὐχαῖς καὶ μὲ φιλιὰ
προσιμῆναι τὰ παιδιὰ σου,
τώρα στ' ἀλήθεια, Βασιλῆα,
μὰς εἶχες στὴν καρδιά σου. »

Τώρα πελάγη καὶ στεριάς
βουζοῦν στὴ φωνῆ σου,
καὶ λευκοφόραις λυθερμαῖς
κυκλῶνουν τὸ θρονί σου.

« Καθίνας εἶναι δύναμις κι' ἰσχύς σου καὶ κλωῶνα σου,
χιλιὰς Κορῶνας, Βασιλῆα, δὲν κἀνουν τῆ Κορῶνα σου.
Τίτοιχα πορρῆρα σὺν κι' αὐτὴ πορὸς εἶχει νὰ τὴν βῆλη ;
ἔμπροστὰ τὰ Βασιλόπουλα μ' ἔκινε ν' ἀνδερψίμω,
ζωντανεῖ μὰς, Βασιλῆα, κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι
δλοῖ χορὸ πολεμικὸ μαζὶ σου νὰ χορῶψωμε. »

Περ.— Ὅλα καλά, βρὶ Φασουλῆ,
κι' ὁ πόλεμος ἀντιλαλεῖ,
μὰ δὲν μοῦ λῆς τί γίνεσαι ;... κἀννας δὲν εἰζεῦρει
ποῦ ὄμειθο νὰ σ' εἶρη.

Πῆρνω τὴν Φασουλῆ σου καὶ πηλαλῶ ἔτους δρόμους,
ρωτῶ τοὺς Ἀστυρολακῆς, ρωτῶ τοὺς Ἀστυνόμους,
ρωτῶ καὶ τοὺς Ἀνακρίτες καὶ τοὺς Εἰσαγγελεῖς
μὴν κρύβεται στὰ σπητῆ σας κἀννας Φασουλῆς ; »
Μὰ πάω καὶ στὸ σπητῆ σου κι' ἀπ' τὰ παιδιὰ μαθαῖνω
πῶς στὸ Τριεστὶ ἐκίττειται νὰ μῆνιγος τοῦ λοιποῦ.
κτυπῶ τῆς πόρταις τὸν σπητῆν κι' ἀπάντην λαβῆνω
πῶς τώρα μάλις ἐφυγες καὶ πῆς δὲν ἔξρω ποῦ.
Πηγαῖνω καὶ στὴ φυλακῆ τοῦ παλατοῦ Στρατῶνος
κι' ἄλωος τοῦς φύλακα ρωτῶ μὴ σ' ἔχουν μῆσα κλεισαι,
πλὴν μ' ἀπαντοῦν καταδίκιοι κι' ὑπόδικοι συγχρῶνος :
καὶ μὲ ἀρῆσαι τὴν κάρτα του κι' εἶπε πῶς θὰ γυριεῖ. »
Ἐοῦ, μορῆ, κατῆντηνες σὺν ὀδοπόρος κλάνης,
καὶ μὲ τὴν καταδιώξιν τὸν κόσμο θὰ τρελλάνης,
κοιμᾶσ' ἔδω, κοιμᾶσ' ἐκεῖ, καὶ δὲν πληρῶνεις νοικι,
περιδρομαῖκῆς δωρεάν, πῆρνε καὶ χαρτζῆμα,
κι' ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν διωγμὸ περᾶς χαριτωμαῖνα.
Φ.— Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὶ Πηρικλη, τὸ Δύν-Κισσῶτου Σάντων...
δὲν ἔξερεις πῶς τὸν διωγμὸ μ' ἀρίστα τὸ ρωμάντο,
θὰ συμβουλοῦσω δὲ καὶ οἱ τὸν πρῶτο ρεμπασικῆν
καὶ δίχως νὰ οἰ κунηγοῦν μ' ἐντάλλαξα στὸ χιρί,
νὰ τρέχῃ καὶ νὰ κρυβῆσαι οἱ καθὲ σπητῆ ἔδω
καὶ κἀνε τὸν ἔξοριστα καὶ τὸν κунηγοῦμα.
Βρὶ Πηρικλη, τί νὰ σοῦ πῶ,
τοὺς διωγμῶς τοὺς ἀγαπῶ,
κι' ἂν εἰρκῶς μὲ κунηγοῦν ἴσως ἀπορῆσαι
καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σκυλὶ νὰ τὰ φρυδιόσω,
κι' ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν τρόπον
ἴλιφ τῶν ἀνθῶπων
νὰ συντηρῆται δωρεάν ἡ ζῴλην φαμῆλιχα
καὶ οὐ γι' αὐτὴ τὴν μεθοδὸ νὰ σκαῖξῃ ἀπὸ ζῆλιχα.
Π.— Ὅρες λοιπὸν, φρυδιόξ, τὸ τακτικὸ σπητῆρι
καὶ πάω στὴν Ἀρχὴ νὰ πῶ νὰ στείλῃ νὰ οἰ πῆρη.